

Uit een preek van de heilige Bernardus van Clairveaux († 1153)*

Gelukkig de mens,
wiens gedachten altijd voor Gods aanschijn zijn,
en die de vreugde van Gods hand
onophoudelijk in zijn hart gedenkt.
Wat kan hem zwaar vallen,
die altijd overweegt dat het lijden van deze tijd
niet opweegt tegen de heerlijkheid,
waarvan ons de openbaring te wachten staat? (Rm. 8,18)
Wie zou in deze wereld slechte verlangens kunnen voeden,
als zijn oog gericht is op het heil des Heren,
in dit leven op aarde (Ps 27,3),
en steeds uitziend naar de eeuwige beloning?
Gij zegt – en mijn hart spreekt het na, - :
‘Zoekt mijn aanschijn’; Uw aanschijn Heer, wil ik zoeken (Ps. 27,8).

Wie zal mij de zekerheid schenken,
dat gij allen bij de verrijzenis op de berg zult staan
en het blijde geluk zult aanschouwen
dat u van de Heer zal toekomen?
Wie van u zal
bij het stil overdenken van het toekomende leven,
van die blijdschap, van dat pure geluk,
van die hemelse zaligheid,
van de heerlijkheid der kinderen Gods,
wie zal niet aanstonds
uit de overvloed van innerlijke vreugde uitroepen:
Heer het is goed dat wij hier zijn?
Niet in deze ballingschap,
door het lichaam aan de aarde geketend,
maar in de lieflijke en blijde gedachte van het hart.
Had ik vleugels als een duif,
dan vloog ik heen om een rustplaats te vinden (Ps. 55, 7).

Verheft uw hart,
dan wordt ook God verheven.
Want hier is de berg waar Christus heerlijkheid verscheen.
Bestijg de berg en ge zult weten
dat de Heer zijn vriend groot maakt. (Ps.4,4).
Ik smeed u,
laat uw hart niet bezwaard worden door wereldse zorgen.
Heft uw hart op de handen omhoog ^{Klgl. 3,41},
op de handen van uw gedachten,
opdat gij de Heer moogt zien in zijn heerlijkheid.

* Bernardus van Clairveaux, In Ascensione 4, 7-9

